

Фантазія до Лаури

Фрідріх Шиллер

О Лауро! Як назвуть той вихор,
Що до тіла тіло порива,
Як назвуть, Лауро, тую силу,
Що в єдино дві душі злива?

Глянь — летять розгойдані планети, —
Хто їх вчить круг сонця вічно мчать,
Як дітей круг матері звиватись,
Райдугами просторінь квітчать?

Припадають спрагнені сузір'я
До промінного пиття,
З чаші вогневої п'ють наснагу, —
З мозку тіло так бере життя.

Атоми єднаються в ефірі —
То ж любов скеровує їх літ,
То ж любов гармонізує сфери, —
На любові держиться весь світ.

Вийми ти любов з снастей природи —
Всесвіт миттю розпадеться в прах,
Все поглине первовічний хаос, —
Плач, Ньютоне, це системи крах!

Як нема богині в сонмі духів,
Тлін і їх безжально обійма...
Без любові й весни не весніють,
Без любові й віра в нас німа...

За гріхом гадючаться-плазують
Скруха й сором — пара евменід,
Підла зрада потайки чатує
Величі орлиний зліт.

З гордістю жартує часто згуба,
Йде за щастям заздрість по п'ятах,

А розпуста у обіймах смерті
Завершає свій непевний шлях.

На любові крилах мчить майбутнє
До минулого похмурих урн,
Довго-довго наречену Вічність,
Летючи, шука Сатурн.

Та колись, так провістив оракул,
Він її наздожене,
Стане Час із Вічністю до шлюбу,
Факелом весь світ їм спалахне.

І тоді любові нашої зйдуть
Кращі дні — кінця не буде їй,
Як і їхній вічній шлюбній ночі...
Знай, Лауро, і радій!

Переклад М. Лукаша